

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ewaen Fred Ogieriakhi

Verwerende partijen: Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, An Post

Prejudiciële vragen

1. Heeft de echtgenoot van een burger van de Unie, die in het relevante tijdvak zelf geen staatsburger van een lidstaat was, uit het oogpunt van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG ⁽¹⁾ „gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie gewoond”, wanneer het koppel in mei 1999 is getrouwd, een recht van verblijf in oktober 1999 is verleend en partijen niet later dan begin 2002 zijn overeengekomen om gescheiden te leven en beide echtgenoten tegen eind 2002 met geheel andere partners zijn gaan samenwonen?
2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord en in aanmerking wordt genomen dat de burger van een derde land die krachtens artikel 16, lid 2, na een gedurende vijf jaar ononderbroken verblijf van vóór april 2006 aanspraak maakt op een duurzaam verblijfsrecht, ook moet aantonen dat zijn of haar verblijf voldoet aan onder andere de voorwaarden van artikel 10, lid 3, van verordening (EEG) nr. 1612/68 ⁽²⁾, betekent het feit dat de burger van de Unie tijdens die vermeende periode de gezinswoning heeft verlaten en de burger van het derde land op dat moment is gaan samenwonen met een andere persoon in een nieuwe gezinswoning die niet werd verschaft of waarin niet werd voorzien door de (eerdere) echtgenote die burger van de Unie is, dat de voorwaarden van artikel 10, lid 3, van verordening 1612/68 daardoor niet zijn vervuld?
3. Indien vraag 1 bevestigend en vraag 2 ontkennend wordt beantwoord, is voor de beoordeling of een lidstaat artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG onjuist heeft omgezet in nationaal recht of de daarbij gestelde vereisten anderszins onjuist heeft toegepast, het feit dat de nationale rechter waarbij een schadevordering wegens schending van Unierecht aanhangig is, het noodzakelijk achtte om met betrekking tot de materiële vraag over verzoekers duurzaam verblijfsrecht om een prejudiciële beslissing te verzoeken, zelf een element dat door die nationale rechter in aanmerking kan worden genomen bij het vaststellen of het Unierecht kennelijk werd geschonden?

⁽¹⁾ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (PB L 257, blz. 2).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal administratif de Pau (Frankrijk) op 6 mei 2013 — Khaled Boudjlida/Préfet des Pyrénées-Atlantiques

(Zaak C-249/13)

(2013/C 189/25)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal administratif de Pau

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Khaled Boudjlida

Verwerende partij: Préfet des Pyrénées-Atlantiques

Prejudiciële vragen

1. Welke inhoud heeft het in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ⁽¹⁾ omschreven recht om te worden gehoord voor een illegaal verblijvende derde-lander jegens wie een terugkeerbesluit moet worden genomen? Omvat dit recht met name het recht om in staat te worden gesteld alle elementen te onderzoeken die met betrekking tot zijn verblijfsrecht tegen hem worden aangevoerd, om mondeling of schriftelijk een standpunt kenbaar te maken na een voldoende ruime bedenktijd en om bijstand van de raadsman van zijn keuze te krijgen?
2. Moet die inhoud, in voorkomend geval, worden aangepast of beperkt, gelet op de in voornoemde richtlijn van 16 december 2008 vervatte doelstelling van algemeen belang van het terugkeerbeleid?
3. Zo ja, welke aanpassingen zijn dan toelaatbaar en volgens welke criteria moeten deze worden bepaald?

⁽¹⁾ Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB L 348 blz. 98).

Beroep ingesteld op 7 mei 2013 — Europese Commissie/Republiek Bulgarije

(Zaak C-253/13)

(2013/C 189/26)

Procestaal: Bulgaars

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. Heller, O. Beynet, P. Mihaylova)

Verwerende partij: Republiek Bulgarije

Conclusies

De Commissie verzoekt het Hof:

- vast te stellen dat de Republiek Bulgarije de krachtens artikel 54, lid 1, van richtlijn 2009/73/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, omdat zij niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften heeft vastgesteld die nodig waren ter uitvoering van artikel 3, lid 3, van deze richtlijn en van punt 1, sub a, tweede alinea, en sub b, d, f, h en i van bijlage I bij deze richtlijn, of in ieder geval niet aan de Commissie heeft meegedeeld dat zij dergelijke voorschriften heeft vastgesteld;
- de Republiek Bulgarije overeenkomstig artikel 260, lid 3, VWEU te gelasten om vanaf de dag waarop het arrest in de onderhavige zaak zal worden gewezen een dwangsom van 8 448 EUR per dag te betalen, omdat zij niet heeft voldaan aan haar plicht om de Commissie op de hoogte te stellen van de maatregelen die zij ter uitvoering van richtlijn 2009/73/EG heeft genomen;
- de Republiek Bulgarije te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De richtlijn moest uiterlijk op 3 maart 2011 in nationaal recht zijn omgezet.

⁽¹⁾ PB L 211, blz. 94.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court of Ireland (Ierland) op 13 mei 2013 — Peter Flood/Health Service Executive

(Zaak C-255/13)

(2013/C 189/27)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

High Court of Ireland

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Peter Flood

Verwerende partij: Health Service Executive

Prejudiciële vraag

Moet een verzekerde staatsburger van een lidstaat (hierna: „eerste lidstaat”), die sinds elf jaar ernstig ziek is als gevolg van een

ernstige medische aandoening die voor het eerst is opgetreden terwijl die persoon in de eerste lidstaat woonde, maar met vakantie was in een andere lidstaat (hierna: „tweede lidstaat”), worden geacht gedurende deze periode in die tweede lidstaat te „verblijven” voor de toepassing van artikel 19, lid 1, dan wel artikel 20, leden 1 en 2, van verordening nr. 883/2004 ⁽¹⁾, wanneer de betrokken persoon wegens zijn acute medische toestand en de gemakkelijke bereikbaarheid van gespecialiseerde medische zorg in feite verplicht was om fysiek in die lidstaat te verblijven gedurende die periode?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB L 166, blz. 1)

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Sigmaringen (Duitsland) op 13 mei 2013 — Sevda Aykul/Land Baden-Württemberg

(Zaak C-260/13)

(2013/C 189/28)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Sigmaringen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Sevda Aykul

Verwerende partij: Land Baden-Württemberg

Prejudiciële vragen

1. Verzet de uit artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/126/EG ⁽¹⁾ voortvloeiende verplichting tot onderlinge erkenning van de door de lidstaten afgegeven rijbewijzen zich tegen een nationale regeling van de Bondsrepubliek Duitsland, volgens welke het recht om in Duitsland gebruik te maken van een buitenlands rijbewijs, achteraf langs administratieve weg moet worden ontzegd, wanneer de houder van het buitenlandse rijbewijs met dat rijbewijs in Duitsland onder invloed van illegale drugs een motorvoertuig bestuurt en bijgevolg krachtens de Duitse voorschriften niet meer rijgeschikt is?
2. Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt, geldt dit dan ook wanneer de staat van afgifte op de hoogte is dat onder invloed van drugs is gereden, en niets doet, waardoor het van de houder van het buitenlandse rijbewijs uitgaande gevaar blijft bestaan?